

Stoly

Mám jeden velký sen a doufám, že se mi jednou splní. Dokonce tomu věřím, i když pro realizaci tohoto snu je potřeba, aby proběhlo několik zásadních úkonů, které nemohu nijak ovlivnit, a potom abych splnila určité podmínky, což snad už ovlivnit budu moci. Snad.

Tím snem je nový pracovní prostor, atelier, dílna. Já vím, já vím, je to jen něco málo přes rok, co jsem se v rámci bytu stěhovala do větší místnosti, ale to pomohlo jen částečně. Protože když v místnosti bdíte i spíte a máte tam také uložené oblečení, alespoň některé knihy a časopisy, šanony s archivy prací i šanony s nápady, mraky nejrozmanitějších materiálů a pomůcek, kočičí strom, velkou postel a psací i šicí pracovní místo, tak je na to potřeba mít opravdu hodně velkou místnost. Zejména když vlastníte metr dvacet širokou postel a čtyři pracovní stoly o celkové délce pět metrů a osmdesát centimetrů. A přitom mám stále pocit, že těch stolů je málo...

Protože počítejte se mnou: potřebuju stůl, na kterém stojí monitor a u kterého teď píšu. Potom potřebuju snížený stůl, na němž stojí šicí stroj s přídatným plastovým stolečkem, který rozšiřuje pracovní plochu. Na tento snížený stůl navazuje velký stůl, který je ve stejné rovině s přídatným stolečkem šicího stroje, to je dobré kvůli quiltování. Pod velkým stolem je pojízdný stoleček, univerzální příruční pracovní plocha. Hlavně tedy volná plocha, protože všechny ostatní stoly bývají zavaleny horou rozpracovaných projektů, látek, bloků, knih, nezaložených písemností a koček.

Ačkoli mám tolik stolů, kolik jich nemá dohromady průměrná česká domácnost, stále mi nějaký chybí. V pohotovosti mám jen jeden ze svých čtyř šicích, vyšívacích či ovrkávajících strojů, protože je nemám kam postavit, a nemám vysoký velký stůl, kde bych mohla řezat látky a skládat sendviče, tedy připravovat si deky před quiltováním.

Neustále bojuju s nedostatkem místa a žádný prostor mi není dost velký. Uvědomila jsem si to naplno teď o víkendu, kdy jsem se pokoušela navrhnout si budoucí dílnu a v počítači upravovala jeden návrh za druhým. Ať dělám, co dělám, zase mi spousta pracovních a volných ploch chybí. A to ani nemluvím o tom, že jsem se současně pokoušela vymyslet nové uspořádání svého pokoje, až se mi tam (jestli se mi tam) někdy uvolní místo, a že mi pořád vycházela minimální potřeba alespoň čtyř metrů stolů. Ach jo.

A přitom jsem kdysi začínala tak skromně. Můj první psací stůl kdysi dávno na základce byl malý stolek pod psací stroj, vyřazený z kanceláří v tátově fabrice. Měl poškrábanou horní desku a v jednom z dlouhých černých šuplíků bylo zaschlé vylité lepidlo, které nešlo ničím umýt. Milovala jsem ho, ale rozloučila jsem se s ním s poměrně lehkým srdcem, když jsem dostala úplně nový opravdový psací stůl. Borovicový, se třemi zásuvkami a odkládací plochou pod horní deskou. To bylo místa, které jsem mohla naplnit a zaplnit! A navíc mi ten původní stůl s dlouhými šuplíky v pokoji zůstal. A láska k pracovním stolům rovněž.

Co láska! Spíš je to nějaká úchylka, ale obávám se, že nenapravitelná. Já i mé okolí se musíme už smířit s tím, že můj osobní obytný prostor nikdy nebude připomínat rozkošný dámský boudoir, ale spíš křížence mezi kanceláří, víceúčelovou dílnou a menším vetešnictvím.

I když bych byla moc ráda, kdyby se mi jednou do pokoje vešlo jedno pohodlné křeslo. Protože takové křeslo... ale o tom až příště.

Vyšlo na Zvířetníku 14. 2. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/stoly-v-domacnosti-pracovni-a-psaci-d68-/p_zviretnik.aspx?c=A170213_194602_p_zviretnik_kosa

{fshare}